

Dögszag.

Mindig a dögszag.

Ez volt az első, ami megcsapta az orrát, amikor ebbe a nyomorult országba belépett. Szinte az agyáig hatolt az osztlás büze. Felkúszott az orrán, eltemette a gondolatait, és nem hagyta nyugodni.

Miközben szinte megőrült tőle, tisztában volt vele, hogy a járókelők nem is érzik.

Látta az arcukon, hogy csak neki jutott osztályrészül ez az érzés. Az emberek Afrika szokott illategyvelegét szívták be minden egyes levegővételkor. A fűrészáru szagát, a narancsot, a túlrejt banánt, a szegfűszeget, az állatok testének kipárolgását. Na, meg a verejték mindent átítató bűzét. A bűzt, ami a testek állandó kipárolgásából származott. Az utcán heverő ürüléket, a kiöntött szennyvizet.

Az izzadság azonban más volt. Az megült a ruhákon, hogy aztán az égen vakítóan izzó nap heve pillanatok alatt felszárítsa, de foltokat hagyjon a ruhán, melynek szélén a kicsapódott só kacskaringós vonalai éktelenkednek.

De Kurt európai orrának csak a dögszag jutott.

Gyűlölte a percet, amikor kiderült, hogy megint nem ússza meg, és megint ide kell jönnie – de hát nem volt más választása.

A Toyota pick-up sebesen robogott át Monrovia kátyús utcáin. Az aszfalt hatalmas foltokban hiányzott, a lyukakat félig feltöltötte a mindenütt jelenlévő vörös föld.

Már a régi városrészben járt, az utat betonvázás, kétemeletes lakóházak szegélyezték. Az erkélyek korlátján színes ruhák szikkadtak a napon, az egyiken pedig a tulajdonos szebb napokat látott zakói függtek drótokból hevenyészett vállfákon. A pasas láthatóan gardróbnak használta a második emeleti erkélyt.

Az épületek földszintjén árusok pakolták ki portékájukat a szedett-vedett asztalokra. Ruhák, dísz tárgyak, limlom, edények, dohány – mindenki eladni akart, és senkinek sem volt pénze vásárolni. Jól látta, hogy jobbára cserekereskedelem zajlik.

Az asszonyok kosarakkal, meg lavórokkal a fejükön igyekeztek ki tudja honnan, ki tudja hová. Sokan csak a járda szélén kuporogtak és a tükrös napszemüvegek mögül a sokadalmat bámulták. Pont úgy, mint minden nap. A kilátástalanság, az erőszak, és a szegénység átítatott

mindent. Kurt elképzelni sem tudta, mi dolga lehet itt az embereknek. Minden napjuk egyforma, és minden napjuk tökéletesen, és reménytelenül céltalan.

Amerre csak nézett, gyerekek tébláboltak a felnőttek között, sokuk kezében a Kalasnyikov valamelyik változata sötétlett. Jól tudta, hogy a homlokzatokat sok helyen elcsúfító belövések nem csak az utcai harcoknak, de a srácok hétköznapi tombolásának is köszönhetőek. Senki sem volt, aki gátat mert volna szabni nekik. Libéria a fegyveres árvák szabadcsapatainak kiszolgáltatva élte mindennapjait.

A tömeg hullámzott, Kurt pedig lassítani kényszerült. Egy kalasnyikovos fiú szúrósan nézte az elaraszó terepjárót. A német a jobbját a combjára szíjazott izraeli Jericho 941-re tette, és a gyerek szemébe nézett. Talán tizenkét éves lehet, gondolta. Düsseldorfban ezek még csak azt várják, hogy délután Xbox-ozhassanak egyet, és ha valamelyik egy felnőttre vakkantana, hát olyat kapna visszakézből, hogy a taknyán csúszna falig. Itt azonban egy ilyen sihedernek már fegyvere van, és ahhoz háromtáryi gépkarabélylőszer...

A fiú elfordult.

Ha gyengéssel is kezdhet, minek szórakozna egy felfegyverkezett férfival?

A dögszag felerősödött. Amint meglátta a hentesüzletet, megértette, hogy ezúttal valóban érzi is, nem csak képzelem. A bejárat két oldalán megnyúzott birkatetemek lógtak a felerősített kampókról. Szemük üvegesen meredt a járókelőkre a véres koponyából. A legyek felhőkben lepték el a nyúzott húst, de az utca népét ez láthatóan cseppet sem érdekelt.

Kurt a fékre lépett, és a kéttonnás kocsit zöttyenve megállt. Azonnal gyerekek serege vette körbe a fehér Toyotát. A német tudta, mit kell tennie, belemarkolt a boksztban lévő tálcába, és az ablakon kihajított közéjük egy félpoháryi aprópénzt. A helyi dollár annyit ért, mint egy marék falevél, de a gyerekek visongva kezdték felszededegetni az érméket.

Kurt határozott léptekkel bement a henteshez.

A dögszag még áthatóbbá vált.

Kampókról lógtak a hússok a mennyezetről, és Kurt a legtöbbjükről elképzelni sem tudta, melyik milyen állat is lehetett valaha.

A szag a sarokban fortyogó üstből áradt. Amennyire látta, különféle dögök úsztak a lében, amely időnként buggyant egyet. Ilyenkor hol egy kígyó, hol egy kutya darabját vetette fel a forrásban lévő víz.

Vagy talán majmot.

Ki tudja?

A hentes hihetetlenül mocskos kötéryében egy állatot transzírozott a soha le nem mosott bádogpulton. A homlokáról szabályos időközönként verejtek csöppent. A húsrá.

Ahogy a német eltakarta a bejáratban a világosságot, a kopasz férfi felnézett. Némi akcentussal, de angolul szólalt meg.

– Segíthetek, uram?

– Mennyiért adja a... – Kurt bizonytalanul körülnézett, majd rámutatott egy dögre. – a tobzoskát?

A hentes felnézett a kampóra, amelyen egy pikkelyes állat teteme lógott. Sejtette, hogy a fehér férfi azért bökött rá erre, mert ezt legalább megismerte. Az állat jó ötkilós lehetett, orrától főzőlé csepegett a repedezett betonpadlóra. Nemrég vette ki az üstből, ahol vagy két órán át főtt a többi borzalom társaságában.

– Öt dollár. Az egész.

Kurt végigmérte az állatot.

– Mi a helyzet az ebolával?

– Nem, nem, nincs ebola. Ez ebolamentes.

– Na persze. És honnan van?

– New Kruból hozták.

– New Kruból?

– Aha. Onnan.

– Mondja csak, nem ez az a hely, ahonnan az ebola jött?

– Nem. Ez az a hely, ahonnan pletyka jött. Csak a pletyka. Rosszindulatú pletyka.

– Ühüm.

Láthatóan nem győzte meg az érkezőt, de az végül megrántotta a vállát, és leszámolt a pultra öt dollárt. A hentes úgy nézte a helyi bankókat, mintha a vevő az úrból jött volna.

– Úgy értettem, öt *amerikai* dollár.

– Nem szégyellős, ember!

A német a földre seperte a papírpénzeket, és a másik zsebéből egy guriga amerikai bankót vett elő. Egy ötöst a hentes kezébe nyomott.

– Így már boldog?

– Így már boldog vagyok, igen.

A hentes egy erősen viseltes nejlonzacskót vett elő, és beletette a kétes körülmények között megfőzött tobzoskát.

– Legalább elmosta azt a zacskót?

– Saját kezűleg.

– És hol?

– Hát a folyóban.

– A folyóban... fasza... Nincs több kérdésem.

A hentes félrebiccentette a fejét.

– Esetleg nem inna valamit? Teát, vizet, vagy valamit?

– Hagyjon már.

A német kiment az üzletből, és mély levegőt vett. A gyomra háborgását igyekezett csillapítani. A zacskót az anyósülés elé, a gumiszőnyegre dobta, majd beült, és dudálva elindult. A gyerekek úgy rebbentek szét a kocsi előtt, akár a szikes tavakon a madarak.

Az utca balra fordult, a távolban feltűnt a tenger kékje. De őt ez most nem érdekelte, mert figyelmét az épület kötötte le. Vörösesre mázolt, számtalan lövésnyomtól tarkított téglapítmény volt, tetején antennákkal és egy zászlórúddal. Az ország zászlaját évek óta nem cserélték. A vége kirojtosodott, a színek teljesen elfakultak már a szöveten.

A földszinti ablakokat vaskos rácsok borították, a bejárat mellett pedig egy pajzs alakú táblán felirat virított. *Rendőrség* – betűzte ki a német a lepattogzott zománcon még éppen látható szöveget.

A Toyotát megállította az épület előtt, majd kiszállt. A tobzoskát is vitte magával. Elment az őrbódé mellett, amelyen egy keresztben leadott sorozat szaggatta lyukak jelezték: nem jó errefelé rendőrnek lenni. Aki akkor benne állt a fakabátban, aligha élte túl a támadást.

A bejárat egy széles terembe vezetett, melyben a kapuval szemközt egy pult terpeszkedett.

Egyetlen rendőr volt a helyiségben. A fickó kövér volt, izzadt, és a fogát piszkálta. Izzadságfoltos ingét a köldökéig kigombolta. Egyik kezével a hasát vakargatta, a másikkal meg egy fogpiszkálót mozgatott a fogai között. Ahogy meglátta az érkezőt, a pultra könyökölt, és a kis pálcikát már csak a nyelvével tologatta a szájában.

Kurt lecövekelt a férfi előtt.

Az egyenruhás végre kiköpte a fogpiszkálót.

– Gondolom, a fehér fickóért jött.

– Úgy van. Ki akarom váltani.

– Kiváltani?

– Ahogy mondtam.

– Aztán tudja-e, hogy miért hozták be?

– Számít az?

A rendőr szúrós szemmel nézte egy ideig a németet, aztán a pult belső oldaláról felemelt egy tányérsapkát, és a fejébe húzta. Gondosan eligazgatta, és két gombot begombolt az ingén. Kurt ebből már sejtette, hogy komoly lehet az ügy.

- Azért én csak elmondom.
- Ne kíméljen!
- Megölt két embert. És megvert egy rendőrt.
- Értem.
- És maga ki akarja *váltani*, mi?

Kurt legyintett, és elővette a dollárköteget. *Az amerikaiit.*

- Inkább azt mondja meg, ember, mennyi lesz?

Lehet azt mondani, hogy a korrupció a modern ember találmánya, de ez egy eget rengető baromság. Amióta világ a világ, mindig voltak emberek, akik el akartak érni valamit, és mindig is voltak olyanok, akik ezt lehetővé tudták tenni. Persze, némi anyagi dotáció ellenében. A kecske és a káposzta elve az emberiség fennmaradásának és haladásának egyik letéteményese. Tetszik, nem tetszik – ez van.

Persze, enélkül talán gyorsabban haladna a világ, meg jobb irányba, de hát... ebben soha nem lehetünk már biztosak.

Gondoljunk csak bele egy mindennapi példába!

Ki ne ajánlana fel csúszópénzt, ha a fájdalomtól sikoltozó kisgyermekét ennek fejében azonnal betolná egy ápoló a vizsgálóba?

Nos?

Nincs ilyen, igaz?

Akkor meg be lehet fogni!

Kurtot soha nem kötötték gúzsba ilyen gondolatok. Ha el akart jutni A-ból B-be, nem nézte, milyen erkölcsi vetülete van a döntésnek, csak azt vizsgálta, hogy az célravezető-e, vagy sem. Semmi más nem számított.

Az izzadó tiszt nagyjából harmadannyiba került, mint amit eredetileg szánt volna az ügyletre. Ez már csak azért is jó érzésekkel töltötte el, mert így nem kellett a gusztustalan fickó agyvelejével betérítenie a mögötte lévő irattartókat.

Akkor ölj csak, ha nem tudod meggyőzni, vagy lefizetni.

De... *akkor* ölj!

Erre most nem volt szükség, és amikor öt perccel később nyikorogva kinyílt a cella ajtaja, a német megpillantotta a némileg lesoványodott, véreres szemű fehér fickót.

Kétségtelenül ő volt az, és ez megkönnyebbüléssel töltötte el Kurtot.

Russel. Russel Flint.

Szakállas, szikár, kemény, negyvenhárom éve minden ráncát az arcán viselő tengerészgyalogos. Vászonnadrág, tornacipő, ujjatlan trikó. Mocskos, leburnult bőr, elhanyagolt arcszőrzet, szájszag, izzadság bűze.

– Nem sok esélyed lenne a Tinderen, baszd meg – lépett be a cellába Kurt, és maga alá rántott egy támlás széket, amin aztán lovaglósülésben elterpeszkedett.

– A legkevésbé dugni van most kedvem – morogta Flint.

– Nem is azért jöttem, hogy széttegyem a lábam – vigyorgott cinikusan a német.

– Mi a faszt akarsz?

– Szerinted?

– Akarsz tőlem valamit.

– Hát igen.

Russel végigmérte a németet.

– Tudni akarod, miért vagyok itt?

– Tudom, miért vagy itt.

– Na, és az is érdekel, miért csináltam?

– Biztos megvolt rá az okod.

– Jó neked, ha így gondolod.

– Mert?

– Én nem tudom, mi történt. Be voltam baszva.

– Hát, akkor remélhetőleg ösztönösen jártál el.

– Nem is érdekel?

– Pont leszarom.

– Aha... szóval, miért vagy itt?

– Vagy egy állásajánlatom.

– Nekem? Tőled? – Flint rekedten felnevetett.

A német vállat vont, és előhúzta az oldaltáskájából a tobzoskát rejtő zsákot. Az amerikai elé hajította.

– Szerintem előbb egyél. Biztos kibaszottul éhes vagy.

– Az igaz. Ezek a köcsögök napok óta éhezhetnek. Mi ez?

– Finomság.

– Hm... remélem, egy-két rohadt nagy Big Mac!

Flint kicsomagolta az ételt, aztán felpillantott.

– Ez mégis mi a faszom, he!?

– Tobzoska.

– *Tobzoska.*

– Az.

– Hé, ember, te most itt baszakodsz velem?

– Eszemben sincs. Kaját hoztam. Értékeld.

– De...

– Ez a libériai McDonald's, haver. Na? Kell vagy nem kell?

Flint megszagolta a döglött, megfőzött állatot.

– Szar szaga van.

– Big Mac Monroviából. Ha nem kell, akkor nem éhezhetnek elég régen.

– Baszd meg...

Az amerikai kitépett egy darabot az állat oldalából, és rágni kezdte.

– Most legyen hálás?

– Milyen?

– Nos... szarabb, mint amilyennek kinéz.

– Akkor pont neked találták ki.

– Ugye, tudod, hogy leszünk még fordítva?

– Ahhoz az kellene, hogy te innen kikerülj. A kulcs meg én vagyok.

– Anyád üdvözl.

– Anyám halott.

– A nap első jó híre – Flint rántott egyet a vállán, és újabb falatot harapott ki a főtt tobzoskából.

A német derűsen nézte a másik kínlódását.

– Ki fogod hányni?

– Abban biztos lehetsz.

– Tele van értékes tápanyagokkal.

– A faszom is, Kurt! Inkább azt mondd, mi a meló?

A német az ajtó felé pillantott. A rács tárva-nyitva állt, az őt nem volt sehol.

– Sokba vagy nekem.

– Gondolom, vagy száz dollárt is adtál a kinti köcsögnek, úgyhogy ne játszd itt nekem az agyad! Haladjunk már, cseszd meg! Elfogadom az ajánlatot, vigyél ki, aztán, ha majd nagy leszek, meghálálom.

Kurt félrebillentette a fejét, és Russelt vizsgálta.

– Nem tűnsz őszintének.

– Nem is vagyok az. De te sem várod el.

– Hát mit várok el?

– Hogy igent mondjak. Megtörtént. Lépünk! Én meg Big Macet akarok, meg egy karton hideg német sört, és idővel valami olyan tyúkot, akiről jó eséllyel feltételezhető, hogy sem HIV, sem ebola nem tombol a seggében.

– Elintézhetem, ha...

– Elfogadva. Mondjad már! – az amerikai a sarokba hajította a tobzoska maradékát. – Istenemre mondom, legközelebb tényleg egy Big Mac lesz, amit a számba veszek.

– Vagy egy rántotta?

– Csak ne krokodiltojásból. Szóval? Mi a meló?

Kurt megértette, hogy nem húzhatja tovább a másikat. Komolyan bólintott, és lehalkította a hangját.

– Arany.

– Mennyi?

– Sok.

– Honnan, hova?

– Ghánából Mombassába.

– Helikopterrel nem gond.

– Földön.

– Miért bonyolítjuk?

– Mert ezt akarja a megbízó.

– A megbízó?

– Kínaiak. Illegális bányászat. Nem használhatnak sem hajót, sem légi járművet Afrikának ezen a részén annak a veszélye nélkül, hogy feltűnnének a radaron. Ezért nincs légi szállítás, és nem játszik a vízi út sem. Csak néhány Humvee, meg pár jó ember. Szépen átcsempésszük a cuccot a radarok alatt.

– A csapat?

– Minden Humvee-hoz négy ember. Te, én, Toma és még egy haverunk már benne van. A többi a kínaiak béreltik fel. Veteránok és zsoldosok.

– Nem szeretek külsősökkel dolgozni.

– Nem szeretsz libériai börtönökben üldögélni, és ötnaponta egy kurva tobzoskán rágódni.

– Baszd meg.

– Rendben, megbaszom. De mi a véleményed?

– Mi a lé?

– Tizenöt ruppó a napidíj.

– Fejenként?

– Naná.

Kurt látta, hogy ez végre felkeltette az amerikai érdeklődését. Russel megcsóválta a fejét.

– Azt mondd inkább, mi a csapda ebben az egészben?

– Az, hogy át kell vinnünk az egész szajrét a kicseszett Száhel-övezeten.

– Az a világ legveszélyesebb útvonala.

– Mondtam olyat, hogy nem?

– Mi van még?

Kurt beharapta az alsó ajkát.

– Ezek kínaiak. Csak az érdekli őket, hogy a cucc eljusson a rendeltetési helyére. Ha kudarcot vallunk, *megtalálnak*. Nem érdekes, mit csesztünk el, nem érdekes, ha nem is tehattünk róla. Egy a lényeg. Ha átvettük a cuccot, a mi felelősségünk a leszállítás. Ha nincs ott az áru időre, megtalálnak. Egyenként fognak levadászni minket. És nem hívei a könnyű halálnak.

Russel mereven nézte a másikat, Kurt pedig azt érezte, folytatnia kell.

– Nem fognak lelőni. Valószínűleg választhatsz majd.

– Választhatok?

– Hogy lábbal előre tolnak be egy aprítógépbe, vagy, hogy mész a kohóba. Élve. De előtte alighanem megnyúznak majd. Legalábbis a végtagokon.

Az amerikai hátradőlt a priccsen, és a mennyezetet bámulta egy ideig.

– Nem is volt olyan rossz ez a tobzoska.

– Viszont ezt is úgy kellett rendelni. Nem volt a menüben, ha jól tudom.

– Az igaz.

– Na? – nézett rá Kurt, aztán a csuklójára csatolt Junkers karórára pillantott. – Mi legyen?

– Menjünk – állt fel nehézkesen az amerikai. – Ennél még az is jobb, ha pár hét múlva betolnak egy szecskavágóba.

A két férfi felállt, és kiléptek a cellából. Az őr feltápáskodott a székéből, és elindult feléjük. Russel odahajolt a némethez.

– Fizettél neki?

– Nem. Leszoptam, hogy beengedjen.

– Ízlés kérdése.

- Nyasgem. Persze, hogy fizettem!
- Kapott annyit, hogy adjon egy fegyvert is?
- Szerintem igen.

Flint bólintott, és az őr elé lépett.

- Add a fegyvered!
- Hé...

- Kaptál eleget, nem?

A hájas, izzadt fickó vacillálni kezdett, aztán szó nélkül kicsatolta a pisztolytáskáját, és átnyújtotta a pisztolyát. Russel hitetlenkedve mutatta oda a fegyvert Kurtnak.

– Colt M1911. Azt hittem, már csak múzeumban látok majd ilyen! Ki hitte volna, hogy egyik-másik még aktív szolgálatban van!

- Látod – intett az állával a fegyver felé a német. – És most?

– Most rendezem a számlát – vigyorgott kéjesen az amerikai, és a pisztolycsövet a rendőr homlokához vitte, aztán meghúzta a ravaszt.

A férfi úgy dőlt el, mint egy zsák kukorica. Kurt rezzenéstelenül nézte a hullát.

- Ez... nos, ez... remek.

– Ennyivel tartoztam neki – mosolygott szégyellősen Russel, és leakasztotta a kulcskarikát a halott őr derékszíjáról.

- Lesz még valami?

- Csak egy perc.

Russel Flint két cella ajtaját is kinyitotta, majd mindkettőbe több lövést eresztett meg. Sikolyok, hörgés, és puffanások hallatszottak, aztán csend támadt. Kurt egy oszlopnak vetette a hátát a bejárat mellett, és a fogát szívogatta, miközben karba tette a kezét. Egy perc múlva feltűnt mellette Russel.

- Kész vagy? – kérdezte a német pikírten.

- Igen.

- De tuti? Nem akarod még egy pár faszinak megszellőztetni az agyát?

- Mondtam, mehetünk.

- Mindenkin bosszút álltál, aki seggbe kúrt?

- Nem sikerült nekik.

- De megpróbálták.

A német álmodozón nézett hátra.

- Hát... most már nem fogják.

A két férfi kísértelt a Toyotához, és elhelyezkedtek az ülésekben.

– Most hová?

– A reptérre – nézett ki a szélvédőn a német. – Ráadásul így, hogy szétcseszted az őröt, szerintem nagyon-nagyon gyorsan oda kéne érnünk, és felszállnunk azzal a helikopterrel.

– Nem fognak üldözni minket.

– Fognak. Te is tudod.

– Jó, hát fognak. És? Nem tudjuk lerázni őket?

Kurt hátravetette a fejét, és szívből felnevetett.

– Kibaszott elmebeteg vagy, Russel! Ugye, tudod?

– Tudom.

– És?

– Ha nem az lennék, felkértél volna a munkára?

– Nem.

– Na! Hát akkor minden a helyére billent.

A messzeségben halk szirénaszó harsant.

– Ide jönnek?

– Kizárt, hogy ennyi idő alatt reagálnának.

– Tuti?

– Nem.

– Megvárjuk, kinek van igaza?

– Hülye vagy?

– Akkor meg adj már gázt, cseszd meg!

A Toyota kipörgő kerekekkel vágódott ki a rendőrségi parkolóból, és a repülőtér felé vezető poros, kátyús útra fordult.